

Sygn. akt II Ka 221/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2014 r.

sprawy **J. J. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 §2 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 10 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 1512/11

zmienia wyrok w ten sposób, że za podstawę orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego M. K. (1) nawiązki przyjmuje art. 46 § 1 kk; w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 380 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 221/14

UZASADNIENIE

J. J. (1) został oskarżony o to, że w dniu 7 października 2008 roku, w m. J., gm. G., woj. (...) prowadząc pojazd m – ki M. (...) o nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady ruchu drogowego w ten sposób, że podczas realizacji manewru wyprzedzania, nie zachował należytej ostrożności, nie upewnił się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudniania komukolwiek ruchu, bez upewnienia się czy kierujący jadący przed nim na tym samym pasie ruchu nie zasygnalizował zamiaru zmiany kierunku jazdy, nie zachował bezpiecznego odstępu względem pojazdu go poprzedzającego, w wyniku czego uderzył przodem pojazdu w lewy bok jadącego przed nim prawym pasem ruchu w okolicach osi jezdni i skręcającego w lewo do wjazdu stacji (...) pojazdu m – ki O. (...) o nr rej. (...), prowadzonego przez M. K. (2), w następstwie czego w/w pokrzywdzona doznała obrażeń wielonarządowych w zakresie głowy, klatki piersiowej i jamy brzusznej, skutkujących jej zgonem, zaś pasażerka O. (...), M. K. (3) doznała urazu głowy z krótkotrwałą utratą przytomności powodującego długotrwałą cerebrestenię pourazową, złamania

wyrostka poprzecznego lewego V kręgu w lędźwiowym odcinku kręgosłupa, stłuczenia uda lewego, skutkującego rozstrojem zdrowia na czas powyżej dni 7,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt II K 1512/11, Sąd Rejonowy w Garwolinie:

I. oskarżonego J. J. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie w/w artykułów skazał go, zaś na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

IV. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego tytułem nawiązki na rzecz pokrzywdzonego M. K. (1) kwotę 4000 zł oraz na rzecz pokrzywdzonej M. K. (3) kwotę 2000 zł;

V. na podstawie art. 415 § 3 k.p.k. pozostawił powództwo cywilne bez rozpoznania;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. K. (1) kwotę 2169,72 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego wydatków powstałych w związku z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika;

VII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4000 złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych, zwalniając go w pozostałym zakresie z obowiązku ich ponoszenia.

Apelacje od przedstawionego wyżej wyroku wywiedli Prokurator Rejonowy w Garwolinie oraz obrońca oskarżonego.

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego J. J. (1), zarzucając mu obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 2 k.k. poprzez orzeczenie w oparciu o ten przepis na rzecz innej niż pokrzywdzony osoby uprawnionej, tj. M. K. (1) nawiązki w kwocie 4000 zł.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o orzeczeniu w oparciu o art. 46 § 2 k.k. na rzecz M. K. (1) nawiązki w 4000 zł i orzeczenie na jego rzecz w oparciu o art. 46 § 1 k.k. kwoty 4000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Obrońca oskarżonego zakwestionował wyrok Sądu Rejonowego w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie zasad zawartych w art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez brak wszechstronności oceny wszystkich dowodów zebranych w sprawie, w szczególności zeznań świadków- załóg T. i M., co miało wpływ na treść orzeczenia oraz brak przedstawienia stanowiska dlaczego Sąd tym dowodom odmówił wiarygodności, art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., co miało wpływ na treść orzeczenia;

2. sprzeczną z rzeczywistym stanem rzeczy ocenę zachowania kierowcy O. (...), w szczególności twierdzenie Sądu Rejonowego o braku obserwacji drogi w lusterku wstecznym przez kierującą, jako rzecz bez znaczenia dla przebiegu zdarzenia, co nie korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. i co miało wpływ na treść orzeczenia, a nadto dowolną ocenę stanu oświetlenia O. w czasie wykonywania skrętu, co miało wpływ na treść orzeczenia;

3. nierzetelność opinii biegłych w zakresie przedstawionego stanowiska w pkt. 6 opinii w zakresie zachowań kierowców M. (...) i jej wewnętrzną sprzeczność zawartą w pkt. 6.1. /str. 19/ a treścią pkt. 1 „Odpowiedzi na pytania”, naruszającą treść art. 201 k.p.k., co miało wpływ na treść orzeczenia;

- jako naruszenia prawa procesowego /art. 438 pkt 2 k.p.k./.

4. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu całkowitej poprawności wykonywania manewru skrętu w lewo przez kierującą O. (...), czego dowodem miał być m.in. skuteczny skręt w prawo T. i ominięcie O., co jest niezgodne ze stanem faktycznym sprawy, a miało wpływ na treść orzeczenia.

W następstwie podniesionych zarzutów apelujący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu albo uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego poparł swą apelację oraz wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora. Oskarżyciel publiczny poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Garwolinie oraz wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego. Oskarżyciel posiłkowy przyłączył się do stanowiska prokuratora i wniósł o utrzymanie wyroku w mocy. Oskarżony przyłączył się do stanowiska swego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora Rejonowego w Garwolinie jest słuszna i jako taka na uwzględnienie zasługuje, zaś apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

W wyprzedzeniu zasadniczej części rozważań podnieść trzeba, że środek odwoławczy wniesiony przez obrońcę oskarżonego, jako najdalej idący, został poddany analizie w pierwszej kolejności. Konieczność weryfikacji poszczególnych tez wysuniętych przez wymienionego, w powiązaniu z kształtem pisemnych motywów zakwestionowanego wyroku i wzajemnymi relacjami podnoszonych uchybień, nakazała zbadanie w pierwszej kolejności zarzutu podważającego prawidłowość oceny opinii przygotowanej przez Instytut Ekspertyz Sądowych im. Prof. Dra Jana Sehna w Krakowie (dalej: opinia (...)). Wnioski w tej materii, jako odnoszące się do wartościowania zasadniczego źródła ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy, umożliwiły z kolei właściwe odniesienie się do uwag apelującego w przedmiocie oceny zeznań osób podróżujących pojazdami T. (...) i M. (...) oraz w przedmiocie ogólnikowo zanegowanej oceny stanu oświetlenia samochodu, którym poruszała się M. K. (2).

Przede wszystkim nie ma racji skarżący, jeżeli w jakimkolwiek aspekcie kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego. Motywy tej oceny przedstawione zostały w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku i analiza przytoczonych tam argumentów wykazuje, iż ocena ta jest prawidłowa. Sąd Rejonowy należycie uwzględnił dyrektywy art. 7 k.p.k., a skoro tak, to Sąd Odwoławczy nie jest władny podważyć jego rozumowania i wysnutych na tej podstawie ostatecznych wniosków.

Wbrew twierdzeniom obrońcy nie sposób przyjąć, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło do obrazy unormowania art. 201 k.p.k. przez niewłaściwą ocenę opinii (...). Sąd Okręgowy w zupełności podziela stanowisko Sądu Rejonowego w tej materii, zaznaczając przy tym, iż aby skutecznie podważyć opinię biegłych strona musi wykazać, że przygotowana przez nich ekspertyza cechuje się chociaż jedną z wad określonych w art. 201 k.p.k., tj. niepełnością, niejasnością lub wewnętrzną bądź zewnętrzną sprzecznością. Przedmiotowa opinia wskazanymi uchybieniami dotknięta nie jest. Opinia (...) udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłym pytania, uwzględnia całokształt okoliczności istotnych dla zajętego w niej stanowiska, uzasadniając przy tym w sposób należyty wyrażone w niej oceny i poglądy. Zawarte w ekspertyzie sformułowania pozwalają na zrozumienie wyprowadzonych wniosków, nie przejawiając przy tym- sygnalizowanych przez obrońcę- wewnętrznych sprzeczności, tak o charakterze logicznym, jak i treściowym. W niniejszym kontekście podkreślić trzeba, że opinia (...) pozostaje wewnętrznie spójna także w zakresie treści wyrażonych w punkcie 6.1. sprawozdania z przebiegu badań (k. 727), weryfikującym technikę jazdy kierującego samochodem M. (...), oraz w punkcie 1. odpowiedzi na postawione przed biegłymi pytania (k. 729). Porównanie informacji zawartych we wskazanych fragmentach prowadzi do wniosku, że w pierwszym z nich opiniujący przedstawili dostrzegane przez siebie, możliwe stanowiska ocenne istotne dla wskazania prawnie relewantnych przyczyn wypadku z dnia 7 października 2008 r., zaś w punkcie 1. odpowiedzi na pytania wskazali

wnioski płynące z przyjętego przez siebie zapatrywania. Zważyć przy tym, trzeba, że w opinii (...) wzmiankowane zapatrywania ocenne w sposób nierozzerwalny łączyły się z koniecznością zajęcia stanowiska w odniesieniu do sposobu wykładni właściwych przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zm.; dalej: (...)). Zajęcie stanowiska we wskazanej materii automatycznie sprawiło, że wnioski przedstawione w opinii (...) nabrały waloru stanowczości. Wobec ogólnikowego i lakonicznego charakteru apelacji w tej kwestii przypomnieć należy, że jeżeli dla sądu dowód z opinii biegłych jest zrozumiały i przekonujący, zaś ocena taka została trafne i obiektywnie umotywowana, to okoliczność, że oceny tej nie podziela strona, sama w sobie nie może stwarzać podstawy do ponownego powoływania biegłych (podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2010 r., WA 13/10, LEX nr 844283). Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy, dokonując oceny opinii (...) w należyty sposób uwzględnił wymogi stanowiące o zachowaniu zasady swobodnej oceny dowodów.

W przekonaniu Sądu Odwoławczego na aprobatę nie zasługiwało również wskazanie przez apelującego obrońcę na brak wszechstronności oceny zeznań złożonych przez pasażerów pojazdów T. (...) i M. (...), jak również na brak podania przyczyn, dla których wskazanym środkiem dowodowym odmówiono wiary, a w konsekwencji na obrazę w tym aspekcie art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku wprost wskazuje przyczyny, dla których odmówiono wiary zeznaniom P. K., W. J., B. M. i T. S. w części, w której podkreślali oni gwałtowność momentu skrętu samochodu prowadzonego przez M. K. (2) (k. 921-922). W tym stanie rzeczy podniesienie zarzutu obrazy w tym aspekcie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. jawi się jako zupełnie gołosłowne. Przytoczone przez Sąd Rejonowy powody odmowy obdarzenia walorem wiary zeznań wymienionych świadków we wzmiankowanej części najdobitniej świadczą o dokonaniu ich wszechstronnego rozważenia. Depozycje P. K., W. J., B. M. i T. S. zostały poddane analizie nie tylko przez pryzmat opinii (...), lecz również przez zestawienie z informacjami przekazanymi przez A. P. i M. K. (3) oraz ze spostrzeżeniami i odczuciami R. O. i P. C., a także z wnioskami płynącymi z opinii z zakresu badań żarówek samochodowych. Rozumowanie Sądu Rejonowego w zupełności odpowiadało przy tym regułom logiki oraz zasadom doświadczenia życiowego, o których mowa w art. 7 k.p.k. Zupełnym nieporozumieniem okazał się również zarzut dowolnej oceny stanu oświetlenia prowadzonego przez M. K. (2) samochodu marki O. (...). Pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje wprost, że podstawą ustalenia, że M. K. (2) zasygnalizowała zamiar skrętu w lewo używając w tym celu światła kierunkowskazu stała się opinia (...), zeznania W. J. oraz wnioski płynące z treści zeznań M. K. (3) i A. P. (k. 921v- 922). Informacje zawarte we wskazanych źródłach dowodowych w pełni uzasadniają przyjęcie przez Sąd Rejonowy kwestionowanego zapatrywania w przedmiocie stanu oświetlenia samochodu M. K. (2).

Z uwagi na kształt wyżej poczynionych wywodów Sąd Okręgowy nie stwierdził jakichkolwiek przejawów naruszenia w postępowaniu pierwszoinstancyjnym zasady obiektywizmu z art. 4 k.p.k.

Interpretacja środka odwoławczego wystosowanego przez obrońcę J. J. (1) pozwoliła przyjąć, że sformułowane przez niego zarzuty opierające się na zakwestionowaniu oceny prawidłowości techniki jazdy przyjętej przez M. K. (2) w istocie swej sprowadzają się do zarzutu obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 22 PRD przez jego niewłaściwą wykładnię, która doprowadziła do przyjęcia błędnych kryteriów ocennych w zakresie wyczerpania znamion występku z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Za wnioskiem takim przemawia podniesienie okoliczności mających świadczyć, w przekonaniu obrońcy, o nieprawidłowym zachowaniu wyżej wymienionej pokrzywdzonej, a w konsekwencji o naruszeniu powinności upewnienia się o możliwości bezpiecznego wykonania manewru skrętu w lewo. Ze wskazanymi dążeniami obrońcy nie sposób się zgodzić. Podzielając poczynioną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym interpretację przepisu art. 22 PRD podkreślić trzeba, że odpowiada ona rezultatom wykładni językowej, historycznej oraz respektuje zakaz wykładni homonimicznej, wiążącej się z przyjęciem niedopuszczalności nadawania takiego samego znaczenia różnobrzmiącym sformułowaniom ustawowym. Rozważania Sądu Rejonowego w zakresie wykładni przywołanego przepisu uzupełnić można jedynie przez szersze ustosunkowanie się do spoczywającego na zamierzającym wykonać manewr skrętu w lewo obowiązku zachowania szczególnej ostrożności (art. 22 ust. 1 PRD). W przekonaniu Sądu Odwoławczego realizacja obowiązku szczególnej ostrożności nie obejmuje obowiązku upewnienia się, czy inny uczestnik ruchu drogowego nie zagraża bezpieczeństwu wykonywanego manewru rażąco łamiąc zasady tego ruchu. Za przyjęciem zaprezentowanego poglądu

przemawia odwołanie się do innych regulacji PRD. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w szeregu przypadków ustawodawca wprost nakłada na kierujących pojazdami obowiązek upewnienia się co do możliwości bezpiecznego wykonania tego manewru (arg. z art. 18 ust. 2 i art. 18a ust. 2 PRD). Wobec faktu, że ustawodawca nie tylko dokonał podziału na ostrożność „zwykłą” i „szczególną” (arg. z art. 3 ust. 1 PRD i art. 2 pkt 22 PRD), lecz również stworzył cały katalog sytuacji, w których obowiązek zachowania szczególnej ostrożności posunął aż do granicy upewnienia się co do możliwości bezpiecznego wykonania określonego manewru lub jego części, to brak jest jakichkolwiek podstaw, by tę dalej idącą postać szczególnej ostrożności utożsamiać z jej podstawowym zakresem. Próba zrównania zakresu obowiązku zachowania szczególnej ostrożności wymaganej przy niektórych manewrach - z obowiązkiem upewnienia się co do możliwości bezpiecznego wykonania określonego manewru i dopiero po przeprowadzeniu takiego wstępnego zabiegu budowanie normy zachowania obarczonej sankcją karną, stanowi w istocie tworzenie sfery odpowiedzialności karnej w oparciu o wykładnię, a nie o treść wynikającą wprost z przepisu rangi ustawowej (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 20 listopada 2012 r., V KK 110/12, LEX nr 1231647). Z uwagi na przytoczoną wyżej argumentację teza o nieprawidłowości manewrów podjętych przez M. K. (2), nie mogła zostać zaakceptowana. Wskazanie na szereg zaniechań pokrzywdzonej w kwestii obserwacji ruchu innych pojazdów nie mogło tym samym odnieść skutku zamierzonego przez obrońcę.

Realia sprawy J. J. (1) zupełnie bezpodstawną uczyniły także próbę zakwestionowania możności stwierdzenia, że działania oskarżonego doprowadziły do skutku w postaci wypadku drogowego z dnia 7 października 2008 r. Zaakcentować należy, że aprobowana przez Sąd Okręgowy koncepcja obiektywnego przypisania skutku, do której nawiązuje również obrońca, opiera się na założeniu, że sprawcy spowodowanego skutku przestępnego można ów skutek obiektywnie przypisać tylko wtedy, gdy zachowanie owego sprawcy stwarzało lub istotnie zwiększyło prawnie nieakceptowane niebezpieczeństwo (ryzyko) dla dobra prawnego stanowiącego przedmiot zamachu i niebezpieczeństwo (ryzyko) to zrealizowało się w postaci nastąpienia danego skutku przestępnego (vide wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2000 r., III KKN 231/98, LEX nr 40428). Bezsporny fakt podjęcia przez oskarżonego manewru wyprzedzania samochodu O. (...) przy braku pełnej widoczności niezbędnego dla tego celu odcinka drogi przesądził o, słusznie ustalonym przez Sąd Rejonowy, uchybieniu regulacji art. 24 PRD, a tym samym o stworzeniu prawnie nieakceptowanego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wobec stwierdzenia prawidłowości zachowań M. K. (2), za bezpośredni skutek stworzenia wzmiankowanego stanu niebezpieczeństwa, który nie nastąpiłby gdyby do wystąpienia przedmiotowego niebezpieczeństwa nie doszło, uznać należało zaistnienie tragicznego w swych skutkach wypadku. W tym stanie rzeczy przypisanie J. J. (1) popełnienia zarzucanego mu czynu odpowiadało zaistniałemu związkowi przyczynowo skutkowemu, a tym samym było w pełni zasadne.

Z tych wszystkich przyczyn apelacja obrońcy jest w oczywistym stopniu bezzasadna. Nietrafność postawionych w niej zarzutów przesądza o niemożności uwzględnienia któregośkolwiek ze sformułowanych przez skarżącego wniosków.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zważył tak stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jak i okoliczności stricte osobiste sprawcy. Orzeczona kara odpowiada więc dyrektywom art. 53 § 1 i 2 kk i nie nosi żadnych cech niewspółmierności. Spełni wszystkie swe funkcje w zakresie prewencji tak szczególnej, jak i generalnej. Kwestia prawidłowości wymiaru kary nie wymaga dalszej argumentacji, a to z tego powodu, że w apelacji nie postawiono zarzutu opartego na art. 438 pkt. 4 k.p.k.

Przedstawione wyżej wywody w zakresie apelacji obrońcy i będąca ich przełożeniem konstatacja prawidłowości pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu sprawiły, że Sąd Okręgowy przystąpił do analizy środka odwoławczego wniesionego przez Prokuratora Rejonowego w Garwolinie.

Kontrola instancyjna wyroku Sądu Rejonowego w zakresie zarzutu obrazy art. 46 § 2 k.k. doprowadziła do podzielenia stanowiska zaprezentowanego przez oskarżyciela publicznego. W ślad za wymienionym podkreślić trzeba, iż unormowanie art. 46 § 2 k.k., uprawniające sąd do orzeczenia nawiązki zamiast obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 46 § 1 k.k.), wprowadza istotne ograniczenie o charakterze podmiotowym, rezerwując przedstawioną możliwość wyłącznie dla rozstrzygnięcia odnoszącego się do osoby pokrzywdzonego. W sprawie J. J. (1) pokrzywdzonymi w rozumieniu

art. 46 § 2 k.k. były wyłącznie M. K. (2) i M. K. (3), będące osobami fizycznymi, których dobra prawne zostały bezpośrednio naruszone przez przestępstwo (art. 49 § 1 k.p.k.). W tym stanie rzeczy podstawą orzeczenia na rzecz M. K. (1) jakiegokolwiek formy kompensaty mógł być wyłącznie przepis art. 46 § 1 k.k.

Ze względu na powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę orzeczonej na rzecz M. K. (1) nawiązki przyjął art. 46 § 1 k.k.

Reasumując powyższe rozważania w przedmiocie wniesionych apelacji warto zaznaczyć, że ich wywody, jak również kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Okręgowy pod kątem wystąpienia także innych przesłanek odwoławczych, doprowadziła wyłącznie do takiej zmian zaskarżonego wyroku, jak przedstawiona wyżej, co sprawiło, iż w pozostałym zakresie zanegowany wyrok należało utrzymać w mocy.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania drugoinstancyjnego stanowiła regulacja art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., w oparciu o którą zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 380 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 8 w zw. z 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)

Ze wszystkich wyżej omówionych przyczyn i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.